

traktaten, men vi stod uden for den tredje fase. Hvis vi f.eks. forestillede os, at det var blevet et ja i 1992, så skulle Danmark rent faktisk have haft en ny afstemning om den fælles valuta. Det er derfor ikke rigtigt, at vi har sagt nej to gange. Det andet, vi stemte om i 1993, var et forslag, der indeholdt de fire forbehold. Og det fjerde forbehold, om den fælles valuta, er i virkeligheden en videreførelse af – kan jeg sige til hr. Holger K. Nielsen også – at vi står uden for den tredje fase, som da vi stemte i 1992.

Så til hr. Frank Dahlgaards spørgsmål om arbejdsløsheden:

Må jeg sige om det, at også her er der sket enorme fremskridt siden Maastrichttraktaten i 1992. Det fremskridt, der først og fremmest er sket, er jo, at Amsterdamtraktaten har givet os kolossale nye og bedre muligheder for at samarbejde til gavn for beskæftigelsen og i kampen mod arbejdsløsheden.

Det andet, jeg skal sige til hr. Frank Dahlgaard, er, at efter Lissabontopmødet har vi jo igen i virkeligheden defineret vores fælles mål til at være fuld beskæftigelse. Hvis man læser teksterne fra Lissabon, har vi jo klart sagt, at det bør være vores fælles mål.

Og det synes jeg er en utrolig fordel, for vi er jo kommet i en situation nu, hvor et lille land som Danmark har brug for, at de andre lande, der er rundt om os – Tyskland, Frankrig, Italien osv. – også fører en beskæftigelsespolitik, der er god og rigtig. Jo bedre det går for dem i deres kamp mod arbejdsløsheden, jo længere ned kan vi yderligere komme i vores kamp mod arbejdsløsheden. Det er jo den sammenhæng, der er i dag, og som er utrolig vigtig at holde fast i.

Så er jeg nødt til at sige, at jeg deler ikke det synspunkt, som tidligere økonomiminister Ivar Nørgaard har. Jeg må sige, at vi har lagt diskussionen om at bruge devaluering og inflation bag os. De sidste 7 år har vist, at en stats stabile økonomiske udvikling og en god beskæftigelsesfremgang går hånd i hånd; de er ikke modsætninger, de er i virkeligheden hinandens forudsætninger.

Frank Dahlgaard (UP):

Tak for svaret, som jeg ikke synes var tilfredsstillende, for statsministeren må jo medgive mig, at der er konkrete tal i eurosystemets regler, konkrete tal, når det drejer sig om, hvor meget statsunderskuddet må vokse, hvor meget priserne må vokse, hvor meget pengemængden må vokse, men der er ingen konkrete tal for,

hvor meget arbejdsløsheden må vokse. Den må gerne vokse meget.

Og statsministeren må medgive mig, at mens vi i Danmark har en ledighed nede omkring 4 pct., så er den altså oppe omkring 10 pct. i euro-området og endnu mere i de store euro-lande. Det tyder dog ikke på, at det er så dårligt at være udenfor og have sin egen lille valuta.

Statsministeren må jo forholde sig til, om det ikke er urimeligt, at der er sat konkrete og forpligtende tal på med hensyn til alle disse pengeting og finansning, men når det drejer sig om beskæftigelsen af levende mennesker med alle de sociale forhold, der er knyttet til det af enten ulykker eller bedre forhold, som vi har i Danmark i dag, er der ingen grænser. Det er bare uforpligtende snak, og det er det jo også efter det seneste møde i Lissabon her for 2 uger siden.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg må sige, at beskrivelsen af 1993 er grotesk. Den er fuldstændig grotesk. Og hvis det, som statsministeren siger, skal tages for troende, så betyder det jo, at den danske ØMU-undtagelse ikke havde nogen betydning overhovedet, at det, som vi stemte om i 1993, var ligeegyldigt, og så var det i virkeligheden et svindelnummer, som statsministeren lagde navn til.

Det var det ikke fra vores side. Vi lagde hele tiden vægt på, at der var tale om en reel undtagelse fra ØMU'en derved, at vi på det tidlige tidspunkt sagde, at vi ville stå uden for ØMU'en, og at det skulle være en langsigtet og ny dansk EU-politik.

Så om beskæftigelsen: Jeg forstår simpelt hen ikke, at den socialdemokratiske statsminister er så ligeglad med de politiske prioriteringer, der ligger i hele ØMU-samarbejdet. Som hr. Ivar Nørgaard har sagt, som adskillige andre socialdemokrater har sagt, er det jo netop filosofien, at inflationsbekæmpelse bliver vigtigere end bekæmpelse af arbejdsløsheden, og det kan for mig at se ikke være i socialdemokratisk interesse at gå ind for den politisk-økonomiske tankegang.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Til hr. Holger K. Nielsen: Vi lever altså ikke længere i 1980'erne og slet ikke i 1970'erne.

Må jeg minde om, at en socialdemokratisk statsminister ved alt om, at når der er høj inflation i et land, rammer det først og fremmest de svagest stillede. Det er jo dem, der kommer til